

DÍA DE ROSALÍA DE CASTRO

"Quixente tanto, meniña,
tívenche tan grande amor,
que para min eras lúa,
branca aurora e craro sol;
auga limpa en fresca fonte,
rosa do xardín de Dios,
alentiño do meu peito,
vida do meu corazón".
Así che falín un día
camiño de San Lois,
todo oprimido de angustia,
todo ardente de pasión,
mentras que ti me escoitabas
depinicando unha frol,
porque eu non vise os teus ollos
que refrexaban traiciós.
Dempois que si me dixeches,
en proba de teu amor
décheme un caraveliño
que gardín no corazón.
¡Negro caravel maldito,
que me fireu de dolor!
Mais a pasar polo río,
jo caravel afondou!...
Tan bo camiño ti levas
como o caravel levou.

(Cantares Gallegos, 1863)

Deputación
DA CORUÑA

CONCELLO DE
ABEGONDO

Servizo de Normalización Lingüística

www.abegondo.gal

DÍA DE ROSALÍA DE CASTRO

Adiós ríos, adiós fontes
adiós, regatos pequenos;
adiós, vista dos meus ollos,
non sei cándo nos veremos.

Miña terra, miña terra,
terra donde m'eu criei,
hortiñas que quero tanto,
figueiriñas que prantei.

Prados, ríos, arboredas,
pinares que move o vento,
paxariños piadores,
casiña d'o meu contento.

Muiño dos castañares,
noites craras do luar,
campaniñas timbradoiras
da igrexiña do lugar.

Amoriñas das silveiras
que eu lle daba ó meu amor,
camiñiños antre o millo,
¡adiós para sempre adiós!

¡Adiós, gloria! ¡Adiós, contento!
¡Deixo a casa onde nacín,
deixo a aldea que conoso,
por un mundo que non vin!

Deixo amigos por extraños,
deixo a veiga polo mar;
deixo, en fin, canto ben quero...
¡quén puidera non deixar!
[...]

(Cantares Gallegos, 1863)

Deputación
DA CORUÑA

CONCELLO DE
ABEGONDO

Servizo de Normalización Lingüística

www.abegondo.gal

DÍA DE ROSALÍA DE CASTRO

Castellanos de Castilla,
tratade ben ós galegos;
cando van, van como rosas;
cando vén, vén como negros.

Cando foi, iba sorrindo;
cando ven, viña morrendo
a luciña dos meus ollos,
o amantiño do meu peito

Aquel, máis que neve branco,
aquele de dosuras cheio,
aquele por quen eu vivía
e sin quen vivir non quero.

Foi a Castilla por pan
e saramagos lle deron;
déronlle fel por bebida.
peniñas por alimento.

Déronlle, en fin, canto amargo
ten a vida no seu seo...
¡Castellanos, castellanos,
Tendes corazón de ferro!

¡Ai!, no meu corazonciño
xa non pode haber contento,
que está de dolor ferido,
que está de loito cuberto.

Morreu aquel que eu quería
e para min n'hai consuelo:
sólo hai para min, Castilla,
a mala lei que che teño.

Premita Dios, castellanos,
castellanos que aborreso,
que antes os galegos morran
que ir a pedirvos sustento.
(...)

(Cantares Gallegos, 1863)

Deputación
DA CORUÑA

CONCELLO DE
ABEGONDO

Servizo de Normalización Lingüística

www.abegondo.gal

DÍA DE ROSALÍA DE CASTRO

Si a vernos, Marica, nantronte viñeras
á festa do Seixo na beira do mar,
ti riras, Marica, cal nunca te riches
debaixo dos pinos do verde pinar.

Á sombra dos pinos, Marica, ¡qué cousas
chistosas pasaron!, ¡qué rir toleirón!
Relouca de arriba, relouca de abaixo,
iñamos, viñamos i o bombo... pon..., pon

As cóchegas brandas, as loitas alegres,
os berros, os brincos, os contos sin fel,
todiños peneques, alegres todiños...

I a nosa Señora detrás do tonel.

(...)

(Cantares Gallegos, 1863)

Deputación
DA CORUÑA

CONCELLO DE
ABEGONDO

Servizo de Normalización Lingüística

www.abegondo.gal

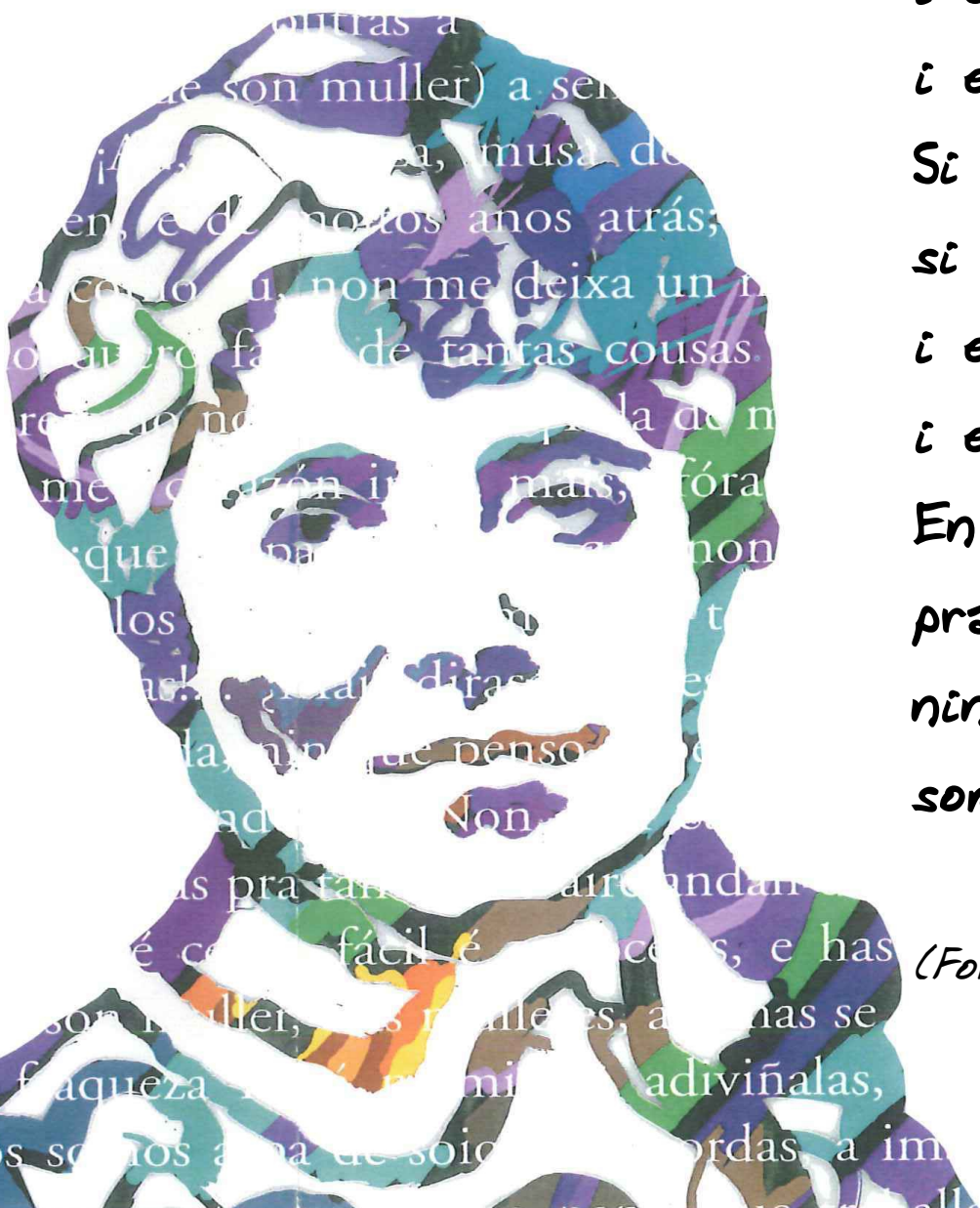
DÍA DE ROSALÍA DE CASTRO

Cando me poñan o hábito,
se é que o levo;
cando me metan na caixa
se é que a teño;
cando o responso me canten,
se hai con que pagarlle ós cregos,
e cando dentro da cova...
¡Que inda me leve San Pedro
se só ó pensalo non río
con unha risa dos deños!
¡Que enterrar han de enterrarme
anque non lles den diñeiro! ...

(Follas Novas, 1880)

Cando penso que te fuches,
negra sombra que m' asombras,
ó pé dos meus cabezales
tornas facéndome moza.
Cando maxino qu' es ida,
no mesmo sol te m' amstras,
i eres a estrela que brila,
i eres o vento que zoa.
Si cantan, es ti que cantas;
si choran, es ti que choras;
i es o marmurio do río,
i es a noite i es a aurora.
En todo estás e ti es todo
pra min i en min mesma moras,
nin m' abandonarás nunca,
sombra que sempre m' asombras.

(Follas Novas, 1880)

Deputación
DA CORUÑA

CONCELLO DE
ABEGONDO

Servizo de Normalización Lingüística

www.abegondo.gal

DÍA DE ROSALÍA DE CASTRO

Unha vez tiveren un cravo
cravado no corazón,
i eu non me acordo xa se era aquel cravo
de ouro, de ferro ou de amor.
Soio sei que me fixo un mal tan fondo,
que tanto me atormentou,
que eu día e noite sin cesar choraba
cal chorou Madanela na pasión.
"Señor, que todo o podedes
-pedínlle unha vez a Dios-
daime valor para arrincar dun golpe
cravo de tal condición".
E doumo Dios, arrinqueino,
mais...¿quen pensara...? Despois
xa non sentin máis tormentos
nin soupén que era delor;
soupén só que non sei que me faltaba
en donde o cravo faltou,
e seica, seica tiveren soidades
daquela pena...¡Bon Dios!
Este barro mortal que envolve o espírito
¿quen o entenderá, Señor...!

(Follas Novas, 1880)

Deputación
DA CORUÑA

CONCELLO DE
ABEGONDO

Servizo de Normalización Lingüística

www.abegondo.gal

DÍA DE ROSALÍA DE CASTRO

Tecín soia a miña tez,
sembréi soia o meu nabal,
soia vou por leña ó monte,
soia a vexo arder no lar.
Nin na fonte nin no prado,
así morra coa carrax,
el non ha de virme a erquer,
el xa non me pousará.
¡Qué tristeza! O vento soa,
canta o grilo ó seu compás...;
ferve o pote..., mais, meu caldo,
soiña te hei de cezar.
Cala, rula; os teus arrulos
ganas de morrer me dan;
cala, grilo, que si cantas,
sinto negras soidás.
O meu homiño perdeuse,
ninguén sabe en ónde vai...
Anduriña que pasache
con el as ondas do mar;
anduriña, voz, voz,
ven e dime en ónde está.

(Follas Novas, 1880)

Deputación
DA CORUÑA

CONCELLO DE
ABEGONDO

Servizo de Normalización Lingüística

www.abegondo.gal

DÍA DE ROSALÍA DE CASTRO

Teño tres pitas brancas
e un galo negro,
que han de poñer bos ovos,
andando o tempo.

I hei de vendelos caros
polo Xaneiro,
i hei de xunta-los cartos
para un mantelo,
i heino de levar posto
no casamento,
i hei...

Teño tres pitas brancas
e un galo negro,
que han de poñer bos ovos,
andando o tempo.

I hei de vendelos caros
polo Xaneiro,
i hei de xunta-los cartos
para un mantelo,
i heino de levar posto
no casamento,
i hei...

Pois mira, Marica,
vai por un neto,
que antramentas non quitas
eses cerellos,
i as pitas van medrando
co galo negro,
para poñe-los ovos,
e todo aquilo
do Xaneiro, dos cartos,
i o casamento,
miña prenda da calma,
ivamos bebendo!
Miña prenda da calma,
ivamos bebendo!
Miña prenda da calma,
ivamos bebendo!

(Follas Novas, 1880)

Deputación
DA CORUÑA

CONCELLO DE
ABEGONDO

Servizo de Normalización Lingüística

www.abegondo.gal